

РЕШЕНИЕ

№ 4477

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 68 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разгледа докладваното от АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА Гражданско дело
№ 20221110130092 по описа за 2022 година

При условията на обективно кумулативно съединяване (чл.210,ал.1 ГПК) са предявени *положителни установителни искове* по **чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК във връзка с чл.79,ал.1, предл.1 ЗЗД във връзка с чл.150 ЗЕ и чл.86,ал.1 ЗЗД**.

С исковата молба **ищецът** „Т“ЕАД е предявил установителни искове *да бъде признато със сила на присъдено нещо*, че ответниците му дължи следните суми: **2 162,65 лв**, представляващи *стойността на доставена, но неизплатена топлинна енергия* за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, район „Оборище”, ул. **** с абонатен № ***, по договорни отношения между страните през периода *от 01.05.2018г. до 30.04.2020г.*; **366,92 лв**, представляващи *мораторната лихва върху цената на топлоенергията* за периода *от 15.09.2019г. до 04.11.2021г.*; **56,20 лв**, представляващи *цената на услугата „дялово разпределение”* за същия имот през периода *от 01.10.2018г. до 30.04.2020г.*, и **12,01 лв**, представляващи *мораторната лихва върху цената на услугата „дялово разпределение”* за периода *от 01.12.2018г. до 04.11.2021г.*, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по заповедното гр.д. № 66005 /2021г. по описа на СРС,68 състав, срещу която е предявено възражение по чл.414,ал.1 ГПК от длъжника (ответник в настоящото исково производство).

В хода на съдебното производство пълномощниците на ищцовото дружество поддържат предявените искове. В заседанието на 16.02.2024г. юрисконсулт на ищеца е пладирал за уважаване на исковите.

Ответната страна М. И. Д. *оспорва* предявените искове видно от изявленията на пълномощника ѝ в представения на 01.11.2022г. в срока по чл.131, ал.1 ГПК отговор на исковата молба. Основна част от възраженията касаят липсата на доказателства за правото на собственост или за правото на ползване на ответника по отношение на процесния имот. Оспорва се наличието на договорни отношения между ищеца и ответника относно доставка на топлопреносен флуид, както и доставката на топлоенергия за процесния имот през процесния период. Предявено е възражение за изтекла погасителна давност на част от вземанията.

В хода на съдебното производство пълномощниците на ответницата поддържат оспорването на исковите. В заседанието на 16.02.2024г. , в което е даден ход по същество на делото , не се е явил представител на ответницата.

Подпомагащата страна – „Т.С.”ЕООД (конституирана с определението по чл.140 ГПК –б.с.) не е изразила становище по исковите , не е изпратила представител по делото , но е представила писмени доказателства с писмена молба от 08.06.2022г.

Софийски районен съд , 68 състав като проучи събраните по делото доказателства и като обсъди доводите на страните по реда на чл.12 ГПК и чл.235,ал.2 ГПК намира за установено следното :

Относно допустимостта на исковите :

Предявените установителни искове са **ДОПУСТИМИ**.

За ищеца е налице правен интерес от предявяването им , тъй като това е негово *задължение* по чл.415,ал.1 ГПК поради *оспорването* в срока по чл.414,ал.2 ГПК от длъжника на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК в заповедното гр.д. № 66005/2021г. по описа на СРС, 68 състав. Според изричните разпоредби на чл.416,изр.1 ГПК/редакция – ДВ, бр. 42/2009г. / и чл.422,ал.1 ГПК искът по чл.415,ал.1 ГПК е *установителен* , а не *осъдителен*.

Относно възражението за изтекла погасителна давност :

Възражението по чл.120 ЗЗД е **НЕОСНОВАТЕЛНО**.

Вземанията за заплащане стойността на потребена топлоенергия (каквито са тези, които са предмет на предявения иск по чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК във връзка с чл.79,ал.1, предл.1 ЗЗД във връзка с чл.150 ЗЕ) са **периодични**- независимо, че произтичат от общ правопораждащ юридически факт (договорното правоотношение за продажба на топлоенергия между страните) всяко от тях е **САМОСТОЯТЕЛНО** и различно от останалите. Ноторно известен факт, регламентиран и в публично оповестените Общи условия за продажба на топлинна енергия от „Топлофикация София”ЕАД на потребители за битови

нужди в гр.София, приложими и в разглеждания случай е, че топлофикационното дружество предоставя топлоенергията **всеки месец**, като потребителят заплаща цената на доставената топлоенергия **месечно**. Касае се за *повтарящи се през определен период от време самостоятелни еднородни задължения с общ източник*. Обстоятелството, че

месечните плащания не са еднакви и не са с предварително фиксиран размер, не променя периодичния

характер на вземанията, които възникват за топлофикационното дружество относно плащането на цената за доставената топлоенергия. В този смисъл е и **Тълкувателно решение № 3/18.05.2012г. на ОСГТК на ВКС по тълкувателно дело № 3/2011г.** Следователно предявените от ищеца главни вземания съгласно изричната разпоредба на **чл.111,буква"в", предл.3 ЗЗД** се погасяват с изтичането на **тригодишна давност**. Това е възприетото становище в **решение № 168/ 22.12.2009г. по търг. д. № 408/2009г. на ВКС, ТК** , което е постановено по реда на чл.290 ГПК и е **задължително** за съдилищата с оглед изрично посоченото в *т.2 от Тълкувателно решение № 1/2009г. на ОСГТК на ВКС*.

По настоящото дело ищецът не претендира сбора от *прогнозните* стойности на топлоенергията , удостоверени с издаваните месечни фактури през процесния период (*чл.32,ал.1* от Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т” ЕАД на клиенти в гр. София), а претендира *окончателния* размер на *реално* потребената топлоенергия през този период, изчислен *след приключване на съответния отоплителен сезон*, удостоверен в съответната изравнителна сметка за всеки отоплителен сезон през процесния период и издадените две общи фактури № ****. и № ***. (*чл.32,ал.2* от Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т” ЕАД на клиенти в гр. София).

Съгласно **чл.114,ал.1 ЗЗД** погасителната давност започва да тече *от деня, от който вземането е станало изискуемо*, т.е. от датата на *падежа*. Падежът на вземането по фактура № ****. , удостоверяваща *окончателния* размер на *реално* потребената топлоенергия през периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г., е **14.09.2019г.** според посоченото в същата фактура. Падежът на вземането по фактура № ***. , удостоверяваща *окончателния* размер на *реално* потребената топлоенергия през периода от 01.05.2019г. до 30.04.2020г., е **14.09.2020г.** според посоченото в същата фактура. *Тези падежи са определени в съответствие с чл.33,ал.2 и ал.3 във връзка с ал.4 и ал.5 от Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т” ЕАД на клиенти в гр. София.* Следователно погасителната давност за задълженията по първата фактура № ****. е започнала да тече от 15.09.2019г. , и е изтекла на **15.09.2022г.** , а за втората фактура № ***. е започнала да тече от 14.09.2020г. , и е изтекла на **14.09.2023г.** Исковата молба се счита предявена съгласно *чл.422,ал.1 ГПК* на **18.11.2021г.** , когато е предявено заявлението по чл.410 ГПК по гр.д. № 66005/2021г. на СРС, 68 състав , т.е. *преди* изтичането на давностните срокове.

Предвид изложеното възражението на ответника по **чл.120 ЗЗД** е неоснователно.

Относно основателността на исквете :

Предявените иски са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

Ищцовата страна (чиято е доказателствената тежест, съгласно чл.154, ал.1 ГПК и чл.8,ал.2 ГПК) не е доказала по безспорен и категоричен начин , чрез т.нар. пълно доказване (изключващо всякакво съмнение) , че през процесния период от месец 05.2018г. до месец

04.2020г. между ищцовото дружество и ответницата е съществувало *правоотношение* за доставяне на топлоенергия, т.е. по делото не е установено по безспорен начин , чрез т.нар. пълно доказване, че именно ответницата е била „*клиентът на топлинна енергия*” по смисъла на чл.153,ал.1 ЗЕ/редакция ДВ, бр.54/2012г./ на топлоенергията, доставена през процесния период в посочения апартамент. Не са представени надлежни писмени доказателства относно този факт, независимо че ищецът обосновава пасивната легитимация на ответницата по предявените от него искове именно с твърдението, че тя е била неизправна страна по съществувало между тях правоотношение , по силата на което ползвала доставяна ѝ топлинна енергия срещу задължението да заплаща цената ѝ.

По делото не са представени нито *писмен договор* между ищеца и ответницата за продажба на топлинна енергия, нито надлежни доказателства, че ответницата е била *собственик* или *ползвател* на процесния имот през процесния период от 01.05.2018г. до 30.04.2020г. , за да се приеме , че е била „*клиентът на топлинна енергия*” по смисъла на чл.153,ал.1 ЗЕ/редакция ДВ, бр.54/2012г./.

Не е представен нотариален акт или договор за продажба на общински или ведомствен имот , от който да се установи кой е бил собственикът на процесния апартамент през процесния период.

Представените с исковата молба списъци на живущите в процесната сграда също не са доказателства за право на собственост върху имотите.

Представените по настоящото дело от ищцовата страна счетоводни справки и фактури *не са подписани от ответницата или от нейн представител*, поради което представляват *частни документи, изходящи от ищеца* и поради тази причина не могат да бъдат доказателство за твърдения от него факти , от които за него възникват т.нар. благоприятни последици. В тези документи дори не е посочено името на ответницата.

Други писмени доказателства за съществуване на договорно правоотношение между ищеца и ответника за продажба на топлинна енергия по делото не са представени.

Приетите в съдебното заседание на 08.12.2023г. заключения на вещите лица по съдебно-техническата и по съдебно-счетоводната експертиза не могат да бъдат доказателство за съществуването на правоотношение между ищеца и ответницата през процесния период от 01.05.2018г. до 30.04.2020г. в процесния имот. Това е така , тъй като вещите лица са изготвили заключенията само по представените по делото документи, които по изложените по-горе причини не удостоверяват ползването на топлинна енергия от ответника през посочения период, както и на документация при ищеца, която обаче не е представена по делото. А и наличието на правоотношение между страните по делото е юридически въпрос, който не е от компетентността на вещите лица.

Като писмено доказателство по настоящото дело е приет и официално заверен препис от влязлото в сила на 18.07.2023г. съдебно решение № 10574/19.06.2023г. по гр.д. № 13007/2022г. на СРС, 171 състав , с който е уважен предявеният от М. И. Д. частичен отрицателен установителен иск по чл.124 ГПК и е признато за установено , че М. И. Д. не

дължи на „Т“ ЕАД сумата от 200 лв , представляваща част от вземането (цялото вземане на 2 162 , 65 лв) за топлинна енергия, доставена през периода от 01.05.2018г. до 30.04.2020г. в процесния имот. Видно от мотивите на посоченото съдебно решение (което не е обжалвано от „Т“ ЕАД – б.с.) и по гр.д. № 13007/2022г. на СРС, 171 състав не са представени доказателства М. И. Д. да е била собственик или ползвател през процесния период на процесния имот , т.е. да е била потребител на топлинна енергия.

Възникването и съществуването на твърдяното от ищеца *правоотношение* между страните за ползването от ответника на топлоенергия и *ползването* на топлоенергия от ответника през процесния период не са безспорни факти по делото - ответникът не признава тези факти , като изрично ги оспорва според изявленията на пълномощника му по делото. Поради изложените причини наличието на договорно правоотношение между страните и осъществяването на ползването на топлоенергия от ответника не могат да бъдат обявени от съда за ненуждаещи се от доказване обстоятелства по аргумент от чл.153 ГПК.

По предявените иски *доказателствената тежест е за ищеца* , което означава , че не ответникът трябва да доказва, че не е бил собственик и ползвател на имота през съответния период , а ищецът трябва да докаже и то при условията на пълно доказване (изключващо всякакво съмнение) , че ответникът е бил собственик или поне ползвател на имота. По настоящото дело ищецът не е представил надлежни писмени доказателства, че ответницата е била собственик или ползвател на процесния апартамент през периода от 01.05.2018г. до 30.04.2020г. По делото няма надлежни доказателства и , че ответницата е била единствен ползвател на този имот през посочения период.

Предвид изложеното по делото не е доказано съществуването на договорно правоотношение между ищеца и ответника за продажба на топлинна енергия през процесния период в процесния имот , както и ползването от ответника на тази топлоенергия.. Следователно **не е доказана пасивната материално-правна легитимация** на ответника по предявените осъдителни иски, която е едно от условията за тяхната основателност.

Тъй като се касае за липса на материално-правна , а не на процесуална легитимация производството по делото не следва да се прекратява , а предявените иски следва да бъдат отхвърлени. Това е така , тъй като според общоприетото в съдебната практика и в процесуалната доктрина материално-правната легитимация (за разлика от процесуалната) е въпрос по основателността, а не по допустимостта на иска .

При липсата на една от кумулативно изискуемите предпоставки за основателността на предявените иски безпредметно е да се установява наличието и на останалите.

Доколкото по делото не е доказано възникването и съществуването на претендираното от ищеца право, предявеният от него главен иск по чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК във връзка с чл.79,ал.1, предл.1 ЗЗД във връзка с чл.150 ЗЕ е неоснователен.

Неоснователен е и акцесорният иск по чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК във връзка с чл.86,ал.1 ЗЗД, чиято основателност е обусловена от тази на главния иск.

Относно разноските по делото :

Съдът не присъжда разноси на ищеца , тъй като исковете са отхвърлени.

На ответницата не следва да бъдат присъдени разноси за настоящото исково производство , тъй като не са представени доказателства да е осъществила разходи във връзка с настоящото дело.

На пълномощника на ответницата в настоящото исково производство – адвокат М. Л. Л. (който е подписал отговора на исковата молба-б.с.) също не следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение, тъй като по делото няма доказателства, че са налице условията по чл.38,ал.1, т.2 ЗА , т.е. , че ответницата е материално-затруднено лице. Съдържащата се в приложения към отговора на исковата молба договор за правна помощ от 28.02.2022г. декларация в тази връзка не е доказателство, а изявление на ответницата, което подлежи на доказване. Освен това договора за правна помощ от 28.02.2022г. , който е приложен към отговора на исковата молба , е сключен от ответницата с друг адвокат – адв. Николай Илчев Илчев (от името на който не е предявено искане за присъждане на възнаграждение по чл.38 ЗА- б.с.) , а не с адвокат М. Любомориов Л. , който е подписал отговора на исковата молба и който е предявил претенцията за адвокатско възнаграждение по чл.38 ЗА. Претенцията по чл.38,ал.2 ЗА на посочения адвокат следва да бъде отхвърлена.

На подпомагащата страна не следва да бъдат присъдени разноси , тъй като не е предявено съответно искане , а и не са представени доказателства за осъществени от нея разходи във връзка с настоящото дело.

С оглед изрично постановеното в мотивите и в диспозитива на т.12 от Тълкувателно решение № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС с настоящото съдебно решение следва да бъдат определен и окончателния размер на разноските в заповедното производство, като бъдат осъдени страните да ги заплатят.

На ищеца не следва да бъдат присъдени разноси за заповедното производство , тъй като вземанията , предмет на претенциите по чл.410 ГПК , не са установени с решението по чл.422 ГПК.

На ответницата не следва да се присъждат разноси за заповедното производство , тъй като не са представени доказателства за осъществени от нея разходи във връзка с това производство.

На пълномощника на ответницата в заповедното производство – адвокат Красимира Игнатова Билева (която е подписала възражението по чл.414 ГПК- б.с.) също не следва да бъде присъждано адвокатско възнаграждение, тъй като по делото няма доказателства, че са налице условията по чл.38,ал.1, т.2 ЗА , т.е. , че ответницата е материално-затруднено лице. Съдържащите се във възражението по чл.414 ГПК и в приложения към възражението по чл.414 ГПК договор за правна помощ от 28.02.2022г. декларации в тази връзка не са доказателства, а изявления на ответницата, които подлежат на доказване. Претенцията по чл.38,ал.2 ЗА на посочения адвокат следва да бъде отхвърлена.

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло като неоснователни предявените от „Т” ЕАД, ЕИК:****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** против М. И. Д., ЕГН: *****, със съдебен адрес : гр. София 1463, ул. „**** (партер), чрез адвокат М. Л. Л. , обективно съединени установителни искове **по чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК във връзка с чл.79,ал.1, предл.1 ЗЗД във връзка с чл.150 ЗЕ и чл.86 ЗЗД** за *установяване със сила на присъдено нещо* , че ответницата дължи на ищеца сумите : 2 162,65 лв (две хиляди сто шестдесет и два лева и шестдесет и пет стотинки), представляващи *стойността на доставена , но неизплатена топлинна енергия* за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, район „Оборище” , ул. **** с абонатен № **, по договорни отношения между страните през периода *от 01.05.2018г. до 30.04.2020г.*; 366,92 лв (триста шестдесет и шест лева и деветдесет и две стотинки), представляващи *мораторната лихва* върху цената на топлоенергията за периода *от 15.09.2019г. до 04.11.2021г.* ; 56,20 лв (петдесет и шест лева и двадесет стотинки), представляващи *цената на услугата „дялово разпределение”* за същия имот през периода *от 01.10.2018г. до 30.04.2020г.* , и 12,01 лв (дванадесет лева и една стотинка), представляващи *мораторната лихва* върху цената на услугата „дялово разпределение” за периода *от 01.12.2018г. до 04.11.2021г.* , за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по заповедното гр.д. № 66005 /2021г. по описа на СРС,68 състав.

ОТХВЪРЛЯ претенцията по **чл.38,ал.2 ЗА във връзка с чл.78,ал.3 ГПК** на адвокат М. Л. Л., ЕГН : *****, със съдебен адрес: гр. София 1463, ул. „**** (партер), за присъждане на сумата от **400 лв** (четиристотин лева), представляваща *адвокатско възнаграждение* в качеството му на пълномощник по чл.38,ал.1,т.2 ЗА на ответницата М. И. Д. по исковото гр.д. № 30092/2022г. по описа на СРС, 68 състав.

ОТХВЪРЛЯ претенцията по **чл.38,ал.2 ЗА във връзка с чл.78,ал.3 ГПК** на адвокат , ЕГН : *****, със съдебен адрес: гр. София 1463, ул. „**** (партер), за присъждане на сумата от **360 лв** (триста и шестдесет лева), представляваща *адвокатско възнаграждение* в качеството ѝ на пълномощник по чл.38,ал.1,т.2 ЗА на длъжника М. И. Д. по заповедното гр.д. № 66005/2021г. по описа на СРС, 68 състав.

Решението е постановено при участието на подпомагащата страна „Т.С.”ЕООД ,гр.София , ул.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването на съобщението до всяка от страните с преписа от решението.

Съдия при Софийски районен съд: _____